

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. P.**
státní příslušností Gruzie
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-82267-18/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní

příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinské nařízení“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dle žalobce zcela odmítl využitelnost zvláštních opatření, a to pro nedůvěru k osobě žalobce, která pramení především z toho, že žalobce přicestoval na území České republiky bez pobytového oprávnění a v současnosti zde bez takového pobytového oprávnění setrvává. Žalovaný vyšel z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření, aniž by dostatečně individualizovaně vyhodnotil jeho konkrétní situaci, přičemž úvahy, kterými dospěl k závěru, že je třeba přistoupit k nejpřísnějšímu možnému opatření, tedy omezení osobní svobody žalobce, jsou zjevně nesprávné a nereagují adekvátně na žalobcovu situaci, především vůbec nezohledňují klíčovou okolnost spočívající v tom, že žalobce se dostavil na pracoviště žalovaného sám, vysvětlil svoji přítomnost na území České republiky a jasně deklaroval, že svoji pobytovou situaci hodlá a chce řešit, přičemž se chce vrátit do Německa, tedy země, kam by měl být předán i na základě dublinského nařízení, jakož i země, která přímo sousedí s Českou republikou. Žalobce zdůraznil, že nelze připustit zajišťování cizinců pouze na základě jejich nelegálního pobytu na území České republiky bez dostatečně individualizovaného vyhodnocení jejich situace. Stejně tak nelze automaticky aplikovat jednotlivá kritéria eventuální existence vážného nebezpečí útěku demonstrativně uvedená v ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. I v případě, že by snad byla splněna některá z formálních kritérií ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, bylo by zcela proti jeho smyslu zajištění aplikovat ve chvíli, kdy je zřejmé, že se cizinec nijak nezpěčuje svému odcestování do státu příslušného k řešení jeho azylové žádosti, tím spíše pak, pokud takový stát přímo sousedí s Českou republikou, a nemůže být tedy ani naplněna poslední podmínka ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalovaného tak zcela neadekvátně reagovalo na žalobcovu situaci a pobytovou historii a jeho zajištění paradoxně prodloužilo žalobcův pobyt na území České republiky, jenž mohl být žalovaným ukončen jednoduchou asistencí při žalobcově vycestování do Německa, kde disponuje pobytovým oprávněním na základě své žádosti o mezinárodní ochranu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé podstatné skutečnosti, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 2. 3. 2018 se na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend dostavil žalobce z důvodu vyřešení pobytu na území České republiky; uvedl, že přicestoval téhož dne v ranních hodinách autobusem z Německa. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v schengenském SIS II jako nežádoucí cizinec, načež byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále též „zákon o Policii ČR“). Při podání vysvětlení dne 2. 3. 2018 žalobce žalovanému mimo jiné uvedl, že v Německu má povolení azylanta, je žadatelem o azyl; o azyl žádal pouze v Německu. Do České republiky přicestoval dne 2. 3. 2018 ráno autobusem z Německa. Jel navštívit kamaráda, ale zjistil, že mezitím odcestoval; má i jízdenku. Chce se vrátit do Německa. Dne 2. 3. 2018 ráno přicestoval na kartu azylanta, tu ale ztratil. Je si vědom toho, že karta azylanta ho neopravňuje k cestování po zemích Evropské unie. Žalobce uvedl, že nemá vízum nebo povolení k pobytu na území České republiky; nikdy tu neměl žádné povolení k pobytu, je tu poprvé. Je si vědom toho, že v současné době pobývá na území České republiky bez platného víza a bez cestovního dokladu. Je si plně vědom svého protiprávního jednání. Dále žalobce uvedl, že je svobodný a má dceru a těhotnou přítelkyni. Přítelkyně žije v Německu a dcera žije v Gruzii se svojí matkou. Žalobce má v Gruzii dceru a bratra, jeho rodiče bydlí v Turecku. Žalobce dále uvedl, že má peníze na pobyt a vycestování, nemá peníze na složení finanční záruky. Přijel dnes ráno a nemá nikde zajištěno ubytování ani hlášen pobyt. V České republice nevlastní žádný majetek, v Gruzii má byt a dům, také má další majetek v Turecku a na Ukrajině. Jeho zdravotní stav je v pořádku. Na území České republiky nikoho nemá. Není mu známa žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování z území České republiky. Ve vlasti nebo v Německu mu nehrozí nebezpečí. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-82267-18/ČJ-2018-000022 byl žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání podle dublinského nařízení; doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
7. Městský soud v Praze předmětnou žalobu nejprve dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl usnesením ze dne 10. 5. 2018 č.j. 13 A 32/2018-36, neboť dospěl k závěru, že poté, co bylo vydáno nové rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018 č.j. KRPA-82267-34/ČJ-2018-000022, jímž byl žalobce nově zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, zanikla platnost původního (žalobou napadeného) rozhodnutí o zajištění ve smyslu § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, čímž odpadl předmět řízení. Toto usnesení Městského soudu v Praze však bylo ve výrocích I. a II. zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018 č.j. 9 Azs 182/2018-21 a věc byla v tomto rozsahu vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nové rozhodnutí o zajištění nemá vliv na posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí, pročez Městský soud v Praze měl posoudit jeho zákonnost.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. V čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení je stanoveno: *„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“*

10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
11. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
12. Ohledně povahy zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017 č.j. 5 Azs 223/2017-27:
„K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“
13. V nyní posuzované věci Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v případě žalobce bylo naplněno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž, ačkoliv si byl (jak sám připustil) vědom, že bez pobytového oprávnění nemůže vstoupit na území České republiky, na toto území úmyslně dne 2. 3. 2018 vstoupil, a to s azylovou kartou, kterou však dle svého tvrzení ztratil. Žalobce tak úmyslně nerespektoval pravidla, jimiž byl povinen se řídit, a v rozporu se svými povinnostmi opustil území Spolkové republiky Německo a svévolně vstoupil na území České republiky. Přitom žalobce v České republice ani neměl žádné zázemí (adresu, na které by mohl pobývat), jakož ani částku na složení finanční záruky. Nebyla tak u něj dána dostatečně vysoká pravděpodobnost toho, že příslušným orgánům cizinecké policie

bude známo, kde se žalobce zdržuje, jakož ani pravděpodobnost toho, že žalobce bude s těmito orgány spolupracovat. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že žalovaný k zajištění žalobce nepřikročil v rozporu se zákonem.

14. Žalobce dále namítal, že mu mělo být uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování a že žalovaný tuto otázku posoudil nedostatečně.
15. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*“
16. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda je žalobci možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (viz zejména s. 5), přičemž na odůvodnění napadeného rozhodnutí soud odkazuje a ztotožňuje se s ním. I soud uzavřel, že v případě žalobce nabyt naplněn důvod pro uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalobce sám uvedl, že na území České republiky nikde nemá zajištěný pobyt, tudíž je zřejmé, že žalobce zjevně nemohl naplnit podmínku uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) [tj. zejména zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu]. Žalobce sám při svém podání vysvětlení dne 2. 3. 2018 připustil, že nemá prostředky na složení finanční záruky, pročez nepřicházelo v úvahu ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) [tzn. složit finanční záruku] zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto skutečnosti i na porušení právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na jeho dosavadní nespolehlivost pak žalovaný posuoval správně, jestliže žalobci neuložil ani zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (tedy povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené). Soud dodává, že žalovaný svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců odůvodnil dostatečně jasně a individualizovaně ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce, pročez žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti nemůže obstát; samotná žalobcem poukazovaná skutečnost, že žalobce při podání vysvětlení tvrdil, že bude chtít vycestovat do Německa (tedy jeho cíle mají být shodné s cíli žalovaného), dle závěru soudu nemůže automaticky znamenat, že je jeho zajištění vyloučeno, a to již s ohledem na žalobcovo dosavadní protiprávní jednání i shora odkazovanou nemožnost přistoupit k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
17. Pokud jde o námitky žalobce o tom, že jeho pobyt na území České republiky mohl být ukončen jednoduchou asistencí žalovaného při vycestování do Německa, zdejší soud uvádí, že žalovaný nemohl bez dalšího zajistit vycestování žalobce do Německa již vzhledem k čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, z něhož vyplývá, že pokud je osoba zajištěna dle čl. 28 dublinského nařízení, členský stát požádá příslušný členský stát o převzetí cizince nebo jeho přijetí zpět. Příslušný členský stát má pak lhůtu dva týdny na odpověď. Není-li

odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR. S ohledem na krátké (několikahodinové) lhůty pro trvání zajištění dle zákona o Policii ČR (srov. § 27 odst. 3) a na mnohem delší lhůtu na odpověď příslušného členského na žádost o převzetí cizince nebo jeho přijetí zpět je zjevné, že v takto krátké lhůtě reálně nelze očekávat provedení všech potřebných úkonů dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení. Žalovanému tak nezbylo než přistoupit k zajištění žalobce dle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení ve spojení s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tyto námitky žalobce jsou proto nedůvodné.

18. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.